

Arrest

nr. 344 234 van 2 april 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn van Arabische origine afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 mei 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij diende op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 20 september 2019 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. Zij ontving een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die oorspronkelijk geldig was tot 22 september 2022 (AD, map 5 –

documenten, stuk 2). In het kader van haar beschermingsverzoek in België verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud dat zij nooit een verlenging van haar Griekse verblijfsvergunning had aangevraagd of verkregen. Om die reden vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 306 951 van 22 mei 2024 de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) van 16 mei 2023. De Raad was van oordeel – gelet op de vaststelling dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij vervallen was – dat er moest worden nagegaan of zij over middelen, een netwerk of andere ondersteuning beschikte in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten. Het dossier werd hiervoor naar het CGVS teruggestuurd, waar een tweede persoonlijk onderhoud werd georganiseerd om deze aspecten na te gaan. Uit het onderzoek van het CGVS bleek echter dat verzoekende partij haar verblijfsvergunning wél had vernieuwd. Verzoekende partij heeft deze informatie opzettelijk achtergehouden, waarmee zij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden en de werkelijke situatie van haar beschermingsstatus in Griekenland heeft proberen te verhullen. Uit de gegevens verstrekt door de Griekse autoriteiten, meer bepaald uit de aanvraag van Cedoca aan de Griekse asielinstanties, blijkt dat verzoekende partij in het bezit is van een verblijfsvergunning die geldig is van 23 september 2024 tot 22 september 2026 (aanvraag derde landen, d.d. 29/04/2025). Dit betekent dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning daadwerkelijk heeft vernieuwd en momenteel beschikt zij over een geldige verblijfsvergunning.

Op grond van het voorgaande kan worden vastgesteld dat verzoekende partij vanaf het begin misleidende informatie aan de Belgische asielinstanties heeft verstrekt, hetgeen wijst op een duidelijke intentie de werkelijke omstandigheden van haar beschermingsstatus in Griekenland te verhullen.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende

socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij verklaart psychologische problemen te hebben. Zij verklaart immers slechts gedurende twee maanden enkele sessies bij een psycholoog te hebben bijgewoond (NPO 2, p. 11), en stelt dat zij hiermee is gestopt omdat zij niet langer over haar problemen of bezorgdheden wilde spreken of haar werk hierdoor niet wilde verliezen (NPO 2, p. 11). Hieruit kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een significante kwetsbaarheid. Evenmin kan dit worden afgeleid uit het door haar overgelegde attest opgesteld door een psycholoog, S.C.L., d.d. 21 november 2023 (AD, map 5-documenten, stuk 16). In het attest wordt vermeld dat verzoekende partij zich angstig en depressief voelt, moeilijkheden heeft met in slaap vallen en doorslapen, en zich niet kan concentreren op haar werk, waarbij deze klachten zouden zijn verergerd door de onzekerheid over haar situatie in België en die van haar familie in Gaza. Volgens de psycholoog zouden deze symptomen overeenstemmen met PTSD of een major depressie. Het attest bevat echter geen nadere onderbouwing van dit vermoeden, noch wordt er een uitspraak gedaan over de ernst of intensiteit van de verschillende symptomen, noch over de noodzaak of specificiteit van een eventuele therapeutische behandeling. Bovendien dateert het attest van 21 november 2023. Verzoekende partij heeft echter geen aanvullend

document overgelegd om de door haar aangehaalde psychologische problemen verder te onderbouwen en haar actuele toestand te evalueren. Er kan dus ook niet blijken dat verzoekende partij momenteel wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater. Verzoekende partij verklaart daarnaast dat zij psychologische problemen of moeilijkheden pas heeft ondervonden na het uitbreken van de oorlog in Gaza, uit bezorgdheid over de situatie van haar familie aldaar (NPO 2, p. 11-12). Dit wijst erop dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland dergelijke moeilijkheden niet ondervond, hetgeen zij bevestigt door te verklaren dat zij daarvoor nooit een psycholoog had geraadpleegd (NPO 2, p. 11). Hoewel er niet betwist wordt dat de erg betreurenswaardige situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat verzoekende partij op heden persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden afgeleid dat haar medische en/ of psychologische problemen dermate ernstig zijn dat zij haar terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan of dat deze problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie.

In de mate dat verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Dit blijkt uit haar verklaringen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud. Zo werd haar gehele lichaam onderzocht en werden röntgenfoto's genomen na verwondingen die zij opliep bij een aanval door twee onbekenden tijdens haar verblijf in Griekenland (NPO 1, p. 11). Hoewel verzoekende partij stelt dat zij geen medicatie verkreeg van de dienstdoende arts en later in de apotheek omdat zij niet over een voorschrift beschikte, blijkt uit haar eigen verklaringen dat zij een infuus kreeg en dat haar verwondingen werden ontsmet (NPO 1, p. 11-12). Het feit dat zij zelf een spanband moest aanschaffen bij de apotheek (NPO 1, p. 11) wijst niet op een gebrek aan bereidwilligheid van de Griekse medische zorgverleners. De beweringen van verzoekende partij dat zij de specialist niet kon consulteren en dat de arts weigerde een verslag op te stellen (NPO 1, p. 11), worden echter niet ondersteund door de door haar overgelegde documenten. Integendeel, uit deze documenten blijkt dat zij in Griekenland een uitgebreid medisch onderzoek heeft ondergaan (AD, map 5-documenten, stukken 8,10). Deze medische stukken in het administratief dossier bevatten een gedetailleerde beschrijving van haar verwondingen, waaruit blijkt dat zij slechts lichte en oppervlakkige schaafwonden had en dat op de röntgenfoto's geen fracturen konden worden vastgesteld. Hieruit kan niet worden afgeleid dat zij geen medische bijstand heeft gekregen of dat haar pezen door de aanval zijn beschadigd, noch dat eventuele peesaantastingen verband houden met deze gebeurtenis (NPO 1, p. 14). Het door verzoekende partij geuite vermoeden dat zij vanwege haar vluchtelingenstatus niet zou zijn geholpen, is niet aannemelijk. Zij verwijst hiervoor naar het spoedgevallendossier en het vermeende weigeren van de arts om een eigen verslag op te stellen (NPO 1, p. 11). De overgelegde documenten bieden daarentegen een gedetailleerde beschrijving van haar letsels en de resultaten van de diverse onderzoeken, zonder dat daaruit feiten of aanwijzingen voortvloeien waaruit kan worden afgeleid dat de arts relevante informatie heeft achtergehouden. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partij, afgezien van de medische zorgen in verband met de aanval door onbekenden, op geen enkel ander moment medische zorg nodig had tijdens haar verblijf in Griekenland (NPO 1, p. 6). De beschikbare stukken geven dan ook geen aanwijzing dat zij geen toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar

Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd er erkend als vluchteling op 20 september 2019. Verzoekende partij ontving een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die oorspronkelijk geldig was tot september 2022. Haar vernieuwde Griekse verblijfsvergunning is geldig tot 22 september 2026 (Administratief dossier, map 5-landeninformatie, aanvraag derde landen, d.d. 29/04/2025). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het komt aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Waar zij bovendien in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 22 september 2026 (Administratief dossier, map 5-landeninformatie, aanvraag derde landen, d.d. 29/04/2025) en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning zal beschikken.

6. Verzoekende partij is een 43-jarige man. Volgens de gegevens in het administratief dossier diende verzoekende partij op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 20 september 2019 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoekende partij heeft haar Griekse verblijfsvergunning inmiddels vernieuwd; deze is momenteel geldig van 23 september 2024 tot 22 september 2026 (aanvraag derde landen, d.d. 29/04/2025). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Griekenland steeds in staat was om onderdak te vinden, hetzij via verschillende hulporganisaties, hetzij via haar collega's, waarbij het huurcontract op haar naam werd geregistreerd (NPO 2, p. 5). Tevens slaagde zij erin werkgelegenheid te creëren ondanks de economische moeilijkheden in het land, onder meer door intensief Engels te leren zodat zij als tolk bij Zeuxis en Solidarity kon werken. Daarnaast heeft zij enige tijd als ober en zorgverlener gewerkt en heeft zij Grieks geleerd via YouTube en door interactie met Griekse burgers en collega's. Verzoekende partij behaalde bovendien een computer- en rijbewijs-certificaat en beschikte over een AMKA-nummer, een AFM-nummer en een Griekse bankrekening (NPO 1, p. 4-8; NPO 2, p. 4-6). Hoewel zij benadrukt dat het bereiken van deze resultaten niet zonder inspanning verliep, wist verzoekende partij telkens succes te boeken door volharding en, waar nodig, met steun van Griekse collega's (NPO 1, p. 4, 7; NPO 2, p. 4, 8). Met betrekking tot het feit dat zij niet als Grieks-Engels tolk kon werken, verklaart verzoekende partij geen gevorderde taallessen te hebben gevolgd, noch de financiële middelen te hebben gehad voor een privéleraar (NPO 1, p. 15). Zij geeft tevens aan geen alternatieve mogelijkheden te hebben gezien om een officiële baan uit te oefenen dan door als tolk aan de slag te gaan (NPO 1, p. 15). Hoewel verzoekende partij zwartwerk trachtte te vermijden, vond zij – zowel voor als na het verkrijgen van haar beschermingsstatus in Griekenland – werk als ober (NPO 2, p. 4, 6).

Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoot. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Dient nog opgemerkt dat verzoekende partij over de nodige zelfredzaamheid, autonomie en middelen beschikte om een zelfstandig bestaan op te bouwen in Griekenland. Zij vond werk op de arbeidsmarkt, zowel online als ter plaatse, onder meer als tolk, zorgverlener, afwasser en ober (NPO 2, p. 4-6). Voor het huren van een woning kon zij rekenen op steun van collega's en organisaties, en zij beschikte over de benodigde administratieve documenten. Financiële ondersteuning van haar vader en inkomsten uit haar werk stelden haar tevens in staat reizen te financieren en haar familie in Gaza regelmatig bij te staan (NPO 1, p. 3-5; NPO 2, p. 5-6, 12). Zij vernieuwde bovendien haar Griekse verblijfsdocumenten en haar paspoort in Gaza, hetgeen aantoot dat zij administratieve procedures zelfstandig kan doorlopen. Ook in België toont verzoekende partij zich zelfstandig: zij spreekt een basis van Nederlands en Frans, werkt momenteel en huurt een kamer die zij zelfstandig vond (NPO 2, p. 3, 6-7, 13). Haar contacten in Griekenland, waaronder voormalige collega's die haar nog steeds via sociale media volgen, illustreren dat zij over een sociaal netwerk beschikt waarop zij bij terugkeer zou kunnen steunen (NPO 1, p. 8, 15-16; NPO 2, p. 4, 8).

Gelet op deze feiten kan worden geconcludeerd dat verzoekende partij over voldoende zelfredzaamheid, middelen en keuzemogelijkheden beschikt om haar rechten in Griekenland uit te oefenen en een zelfstandig leven op te bouwen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient er op gewezen dat zij niet aantoot dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoot dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoot dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien

deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

10. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst ivm de situatie in Griekenland en Gaza naar haar eerdere pleidooien (zaak 2 op de zittingsrol).

Voor de specifieke situatie van VzP vraagt zij aandacht om het feit dat verzoeker in België een asielaanvraag heeft gedaan in september 2022. Verzoeker werd reeds erkend in Griekenland in 2019. Zijn verblijfspapieren staan op het punt om te verlopen en dit schetst een vergelijkbare situatie met deze van het arrest van de Verenigde Kamers.

VzP benoemt hoe ze zich in Griekenland even als tolk heeft kunnen staande houden, maar dat desondanks de situatie moeilijk was. Aangezien verzoeker al eens is teruggekeerd naar Gaza en Griekenland is het onduidelijk of verzoeker nog wel een beschermingsstatus heeft in Griekenland. VzP kende problemen met het bekomen van zijn basisbehoeften en medicatie omdat hij sinds een paar maanden voor zijn vertrek geen werk meer vond. VzP kon geen hulp ontvangen nadat hij fysiek werd aangevallen en stelt dat de situatie in Griekenland erg problematisch is. Bovendien heeft verzoeker nog een vrouw en kinderen in Gaza, wat de situatie voor hem nog moeilijker maakt. VzP wijst erop dat er al eens een vernietiging is geweest in dit dossier dus meent ze dat dit een aanleiding moet zijn om te erkennen.

Ter terechtzitting wordt door verzoeker geschetst dat hij een operatie aan zijn knie heeft moeten ondergaan ten gevolge van problemen in Griekenland. Hiervoor moet hij nog regelmatig kine volgen en is opvolging nodig. Eveneens volgt verzoeker psychische therapie.”

Over de tweede zaak op de rol staat in het proces-verbaal, omtrent de algemene situatie in Griekenland, het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een update over het mailverkeer tussen RSA en Mr. Lahaye en een update over de situatie in Gaza, waar volgens VzP geen echt staakt het vuren is. Ze verwijst naar de recente arresten van de Verenigde Kamers van de Raad en haalt hieruit dat deze arresten de beschikking tegenspreken. VzP vindt dat er niet uitgesloten kan worden dat men in geval van terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht komt. VzP verwijst andermaal naar de recente arresten van de Raad en spits zich toe op verzoekers profiel aangezien dit volgens deze arresten moet bekeken worden om kwetsbaarheden vast te stellen.

(...)”

4.1. De verzoekende partij voegt op 24 februari 2026 een aanvullende nota toe. Deze aanvullende nota bevat rapporten met betrekking tot de algemene informatie in Griekenland, een brief van Griekse NGO's, een brief van RSA, een brief van de Europese commissie, een psychologisch rapport en een medisch rapport.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 27 januari 2026.

5.1. De verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Ze wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Ze wijst ook op bepaalde landeninformatie waarin kan worden gelezen dat een actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt maar dat om een AMKA te activeren een arbeidsovereenkomst van toepassing is. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij een cirkelredenering die het voor begunstigden van internationale bescherming onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus geen toegang tot gezondheidszorg te bekomen maar ook geen toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Het is dus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor, onder meer, de toegang tot sociale voorzieningen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is

de Griekse asiëdienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fonds voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,.... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024 worden ook de termen *“intentieverklaring van een werkgever”* en *“werkgeversverklaring”* gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geüpload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie.

Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geüpload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie

van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, dat ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (*"UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare"* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51.) Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenvleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Met betrekking tot de verzoekende partij, in haar aanvullende nota uiteengezette kritiek in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in Ergani om de AMKA te activeren (zie *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38). Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

5.2. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoekende partij hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die

aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers, waarnaar verzoekende partij verwijst. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. Verzoekende partij gaat in haar meer recente aanvullende nota nog uitgebreid in op “de ‘nieuwe’ nota van de Commissaris-generaal dd. 16/1/2026”, dewelke zij uitvoering inhoudelijk bespreekt en bekritiseert, evenals een schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan vasthangt. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat *in casu* geen nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 voorligt. De kritiek van verzoekende partij heeft derhalve betrekking op een document, dat geen deel uitmaakt van de huidige analyse door de Raad, zodat dit ook niet dienstig is. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar “de ge-update versie van deze nota ‘Aide auw Migrants d.d. 6/1/2026’”. Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE “Aide aux migrants” van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten

5.3. In de beschikking van 27 januari 2027 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verblijfsvergunning van de verzoekende partij is geldig tot en met 22 september 2026, (ii) ze heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iii) ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze op heden geen internationale beschermingsstatus meer heeft in Griekenland, (iv) ze beschikt over voldoende zelfredzaamheid, middelen en keuzemogelijkheden om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen daar ze werk vond op de arbeidsmarkt, een woning kon huren, ze er in slaagde om haar verblijfsvergunning in Griekenland te vernieuwen en een netwerk heeft waarop ze kan terugvallen.

5.4. Zoals reeds aangegeven, werd in de hierboven vermelde beschikking vastgesteld dat de verzoekende partij niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Uit de verschillende medische en psychologische documenten kan immers niet blijken dat ze omwille van haar medische of psychologische problemen niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In haar aanvullende nota brengt de verzoekende partij zowel een psychologisch attest als twee medische attesten bij.

In het psychologisch attest kan worden gelezen dat ze psychische angst en depressieve symptomen vertoont. Ze heeft chronische slaapproblemen en ze vertoont een verhoogde spanning en stress. Ze heeft moeilijkheden om zich te concentreren en om haar aandacht erbij te houden. Er werd verder vastgesteld dat ze verhoogde en ernstige depressieve symptomen vertoont, symptomen vertoont van PTSD en van angst. Haar depressieve symptomen uiten zich in het hebben van een triest humeur, een verlies van interesse en plezier, moeheid, slaapproblemen, concentratieproblemen en een laag zelfbeeld. Er wordt gesteld dat ze blijf geeft van een wens om te sterven. Haar PTSD uit zich in het hebben van herbelevingen, hypervigilantie, slaapproblemen en concentratieproblemen. Haar angst uit zich in het hebben van een intense spanning en moeite om zich te ontspannen. Volgens dit document zou een terugkeer naar Griekenland haar psychologische problemen verergeren. Uit dit document kan echter niet blijken dat haar psychologische problemen een dergelijke mate van ernst bereiken dat ze niet langer in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien. Ook mist de stelling in het document met betrekking tot haar wens om te sterven de nodige concrete onderbouwing. Er kan dan ook niet uit blijken dat er effectief een ernstig risico omtrent suïcide in hoofde van de verzoekende partij aanwezig is. Verder dient er ook op gewezen te worden dat de bewering in deze documenten dat een terugkeer naar Griekenland haar psychologische toestand zou verergeren, louter veralgemeend en hypothetisch is. Er wordt op geen enkele manier concreet onderbouwd waarom een terugkeer naar Griekenland een dermate verslechterende invloed zou hebben op haar psychologische toestand. In dit opzicht dient ook te worden verwezen naar de beschikking. Daar werd immers vastgesteld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze pas psychologische moeilijkheden heeft ondervonden na het uitbreken van de oorlog in Gaza, uit bezorgdheid voor haar familieleden daar. Er werd vastgesteld dat ze geen psychologische moeilijkheden in Griekenland heeft ondervonden tijdens haar verblijf daar. Het is dan ook niet duidelijk waarom op heden een terugkeer naar Griekenland haar psychologische problematiek verder zou verergeren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar psychologische problemen kunnen worden gezien als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Haar betoog dat ze een vrouw en kinderen heeft in Gaza waardoor de situatie voor haar nog moeilijker is, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Hoewel er

niet betwist wordt dat de erg betreurenswaardige situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat de verzoekende partij op heden persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Betreffende haar fysieke problemen, blijkt uit de medische documenten die worden toegevoegd door middel van een aanvullende nota, dat verzoekende partij op 10 december 2025 een ruptuur van haar voorste kruisbanden heeft gehad en vervolgens werd geopereerd. Volgens het document heeft het uitvoeren van de operatie ertoe geleid dat verzoekende partij nadien nog fysieke arbeid kan uitvoeren. De revalidatie verloopt op schema, maar verzoekende partij heeft wel nog blijvende pijn bij het afdalen van trappen. Er wordt besloten dat er een gunstige evolutie is naar haar voorste kruisbandreconstructie. Er kan worden gelezen dat verzoekende partij op termijn zeker geschikt is voor de arbeidsmarkt. Er wordt echter niet gespecificeerd wat de lengte van deze termijn is, zodat de nodige concretisering hier mist. In het verslag van de kinesitherapeut wordt aangegeven dat de mobiliteit van verzoekende partij best oké is, maar dat sprong- en impactoefeningen voorlopig nog niet toegelaten zijn. Deze medische documenten tonen aldus aan dat verzoekende partij een kruisbandruptuur had, waarvoor zij werd geopereerd en waarvoor zij thans revalideert bij een kinesitherapeut, doch de inhoud ervan is niet voldoende concreet om aan te tonen dat de verzoekende partij omwille van deze problemen niet in staat zal zijn om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij in het verleden in Griekenland ook reeds weinig fysiek belastende tewerkstellingen, zoals tolk, vond. In de beschikking werd ze er verder op gewezen dat, in de mate dat verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, verzoekende partij niet aantoont dat ze in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische en/of psychologische ondersteuning. Haar Griekse documenten zijn nog geldig. De verzoekende partij brengt met haar betoog ter terechtzitting en door middel van haar aanvullende nota geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Ze maakt dan ook niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

5.5. Door te herhalen dat ze even heeft kunnen werken als tolk, maar dat de omstandigheden moeilijk waren, evenals op algemene wijze te stellen dat ze problemen kende met het bekomen van haar basisbehoeften en medicatie omdat ze enkele maanden voor haar vertrek geen werk meer vond, kan ze geen afbreuk doen aan de gronden die werden opgenomen in de beschikking en hierboven werden herhaald. Ze brengt geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

In de beschikking werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en dat haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 22 september 2026. Haar betoog dat ze eens is teruggekeerd naar Gaza in 2021, evenals naar Griekenland, en het daardoor onduidelijk is dat ze haar beschermingsstatus nog heeft in Griekenland, kan hieraan geen afbreuk doen. Ze brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze op heden niet meer beschikt over een internationale beschermingsstatus in Griekenland, waardoor ervan uit kan worden gegaan dat ze op heden nog steeds over een dergelijke status beschikt. Haar verblijfsvergunning – die in het verleden reeds werd verlengd – is verder nog geldig tot en met 22 september 2026. Verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar verblijfspapieren op het punt staan om te verlopen en dit een vergelijkbare situatie schetst met deze van het arrest van de Verenigde Kamers.

Waar ze betoogt dat ze geen hulp heeft ontvangen nadat ze fysiek werd aangevallen, kan ze evenmin worden gevolgd. In de beschikking werd ze erop gewezen dat ze na haar aanval wel degelijk medische verzorging heeft gekregen in Griekenland. Het volstaat in dit geval om te verwijzen naar de hierboven gestelde beschikking, waar uitgebreid wordt ingegaan op de medische verzorging die ze na deze aanval heeft gekregen. Verder werd in de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de acties van de in Griekenland aanwezige politiediensten na het plaatsvinden van deze aanval. Er werd beschreven dat de politie naar het ziekenhuis kwam om haar klacht op te nemen en naar het plaats delict is gegaan om onderzoek te voeren naar het door haar beschreven voorval. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat de verzoekende partij wel degelijk een beroep kon doen op de Griekse politiediensten. Ze toont dan ook niet aan dat de bescherming van de in Griekenland aanwezige politiediensten niet langer actueel of doeltreffend is. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd in haar betoog waar ze stelt dat ze niet werd geholpen nadat ze werd aangevallen.

Tenslotte is het niet duidelijk, noch maakt de verzoekende partij dit duidelijk in haar vraag tot horen, waarom het feit dat er reeds een vernietiging van een eerdere beslissing in voorliggende dossier is geweest, aanleiding zou moeten geven tot een erkenning. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.6. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 27 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES